

[Socialministeren.]

altsaa omfattende Fattig- og Sygelovgivning, Hjælpekasseloven samt den vidt forgnede Børnelovgivning m. m.

Under dansk Socialforsikringslovgivning hører jo i Øjeblikket Arbejdsløsheds- og Ulykkesforsikringslovene samt Lovgivningen om Sygekasser og Invalideforsikring, men medens det efter den Plan, der er lagt for hele dette Arbejde, er muligt at sammenarbejde Syge- og Invalideforsikringen og endvidere i dette Lovkompleks at søge at indbygge den nuværende Aldersrentelov af Grunde og efter Regler, som jeg nærmere skal gøre Rede for, naar jeg forhaabentlig om en Maanedes Tid kan fremsætte dette samlede Forslag, der i øvrigt ikke har noget at gøre med de tidligere Forslag eller Planer om en Tvangsfolkeforsikring, saa vilde det baade efter de særlige historiske Forhold og af Hensynet til en rent saglig Ordning være ugørligt ogsaa at søge at indarbejde Arbejds- og Ulykkesforsikringen under dette System. For saa vidt kan man sige, at Revisionen af disse to Love, Arbejdsløshedsloven og Ulykkesforsikringsloven, ikke hører sammen med den almindelige Revision af Sociallovgivningen, som jeg nævnte før, men selv om dette ikke er Tilfældet, kan man dog ikke sige, at de Principper, som vil komme til at ligge til Grund for den almindelige Revision, ikke paa mange Punkter vil have øvet Indflydelse, ogsaa hvor det drejer sig om et Forslag til Ændring af Ulykkesforsikringsloven — et Forslag, som vil komme senere — eller om det i Dag forelagte Forslag til Revision af Arbejdsløshedsforsikringen. For dette sidste Forslags Vedkommende er det bl. a. Tilfældet med Hensyn til Krisefondsordningen, der ikke er uden Forbindelse med den paatænkte Reform af Forsørgelseslovgivningen, specielt af Hjælpekasseloven. Endvidere gælder det Refusionsreglerne, Spørgsmaalet om de samlede Udgifter og forskellige Detailbestemmelser. Men bortset herfra er dette Forslag til en Reform af Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring i det store og hele et ganske selvstændigt Forslag, et Forslag, der kan bedømmes for sig selv og behandles for sig selv.

Som bekendt er dansk Arbejdsløshedslovgivning siden Krigen af 1914 noget af det mest urolige, der tænkes kan. Man kan let overbevise sig om, at jeg ikke overdriver med denne Paastand, ved at læse den Afhandling om de sidste 20 Aars Arbejdsløshedslovgivning, som Fuldmægtig Dreyer i Socialministeriet har skrevet i Socialt Tidsskrift for Februar i Fjor; det tager over 30

trykte Sider blot at give en forholdsvis skematisk Oversigt over dette Virvar af Lovregler, der har vaklet sig frem gennem Aarene. Idet jeg i øvrigt henviser til denne Oversigt samt til Bemærkningerne til Lovforslaget, skal jeg i min Gennemgang nu indskrænke mig til de Punkter, som jeg mener har særlig Betydning til Belysning af Situationen.

Allerede i 1914 udbyggede man ved at aabne Adgang for Arbejdsløsheds-kasserne til at oprette særlige Fonds til Anvendelse under ekstraordinær Arbejdsløshed Arbejdsløshedsloven af 1907 saaledes, at den i Almindelighed skulde være tilstrækkelig til ogsaa at tage Kampen op i Tider med ekstraordinær Arbejdsløshed. Men det viste sig allerede saa tidligt som i Aarene 1917—20, at den skabte Ordning langtfra var i Stand til at løse Opgaverne under svære Kriser, og man maatte derfor i disse sidste Krigsaar gennemføre en hel Række af særlige Love for efter Krigen at skabe en ny og mere fast Ordning med Hensyn til den ekstraordinære Arbejdsløshed. Saa gik man ved Loven af 22. December 1921 over til at oprette en særlig Arbejdsløshedsfond, men allerede i 1924, ved Loven af 4. Marts, svækkede man betydeligt Arbejdsløshedsfondens økonomiske Bæreevne ved at nedsætte Arbejdsgivernes Bidrag til Fonden meget betydeligt, og ved Loven af 1. Juli 1927 opgav man det i 1921 skabte Grundlag og ophævede den af Arbejdsløshedsfondens, Staten og Kommunerne i Fællesskab hidtil baarne ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Til Erstatning henviste man Arbejdsløshedskasserne til hver for sig at oprette en Krisefond, der altsaa skulde træde til under ekstraordinære Forhold, men Erfaringerne i de Aar, der er forløbet siden 1927, har til fulde vist, at det var yderst berettiget at nære den Tvivl, som blev næret fra mange Sider, om denne sidste Ordning Formaalstjenlighed. Til Trods for at man senere paa forskellig Maade søgte at forbedre Ordningen, søgte at opmuntre Arbejdsløshedskasserne til at danne Krisefonds, har dog af 70 Kasser i alt kun 6 oprettet saadanne Fonds, og Aarsagen hertil ligger lige for: Arbejderne var ikke i Stand til at bære de yderligere Byrder, som Dannelsen af Krisefonds vilde paalægge dem, særlig da man samtidig nedsatte de offentlige Tilskud til den ordinære Forsikring og derigennem stillede yderligere Krav i en Krisetid til Arbejdernes økonomiske Evne endogsaa overfor den ordinære Forsikring. Og da man jo ikke samtidig med, at man ophævede den ekstra-